

Din autogara Tg. Ocna ne îndreptăm spre satul Vâlcele; o facem, de fapt, din stația CFR Saline, de unde traversăm liniile ferate, urmând drumul localnicilor care trece prin curtea „Exploatării de sare”. Cum ieșim din incinta întreprinderii, la 20 de metri mai sus, părăsim drumul spre satul Vâlcele – considerat cartier al orașului Tg. Ocna – și ne angajăm pe un drum auto ce urcă, în serpentine, pe dealul din dreapta noastră: Fețele Târgului.

12. Halta Saline – DI. Osoiu – DI. Praghilei –

□□□□□□ a) DI. Măgura – DI. Ursoaia – Dofteana sau Larga

□□□□□□ b) DI. Ouşoru – DI. Codrului –

□□□□□□□□□□□□ c) DI. Ceairului – DI. Muncelul – halta Saline

□□□□□□□□□□□□ d) Cătunul Păcuri – halta Cireşoaia

□□□□□□□□□□□□ e) Dealul Drăcoia – halta Cireşoaia

Caracteristici:

- durata: 7-9 ore, fără popasuri;

Din Târgu Ocna pe Dealul Ouşoru

Scris de Daniel Popa

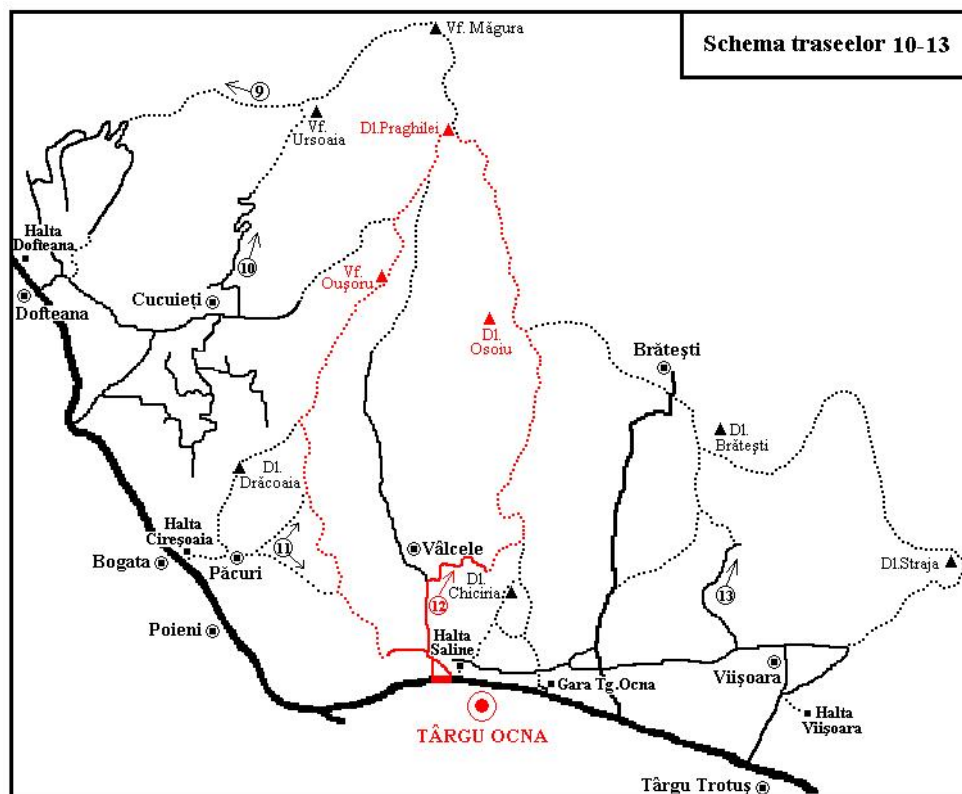
- lungime: cca 20-25 km;

- diferență de nivel: cca 400-450 m;

- grad de dificultate: mediu

Acces:

Intrarea în traseu se face din autogara Tg. Ocna, situată în spatele gării Saline.

Descrierea traseului:

Din autogara Tg. Ocna ne îndreptăm spre satul Vâlcele; o facem, de fapt, din stația CFR Saline, de unde traversăm liniile ferate, urmând drumul localnicilor care trece prin curtea

„Exploatarea de sare”. Cum ieșim din incinta întreprinderii, la 20 de metri mai sus, părăsim drumul spre satul Vâlcele – considerat cartier al orașului Tg. Ocna – și ne angajăm pe un drum auto ce urcă, în serpentine, pe dealul din dreapta noastră: Fețele Târgului. Dacă după primii 15-20 de metri vom părăsi drumul și vom traversa pieziș frumoasele poieni din dreapta noastră, cu salcâmi răsfirați ici-colo, printre care adesea se întâlnesc, alergând de colo-colo, veverițe, ajungem într-un perimetru relativ îngădit în interiorul căruia se află gura unei vechi saline tip clopot, un gol vertical de circa 10 metri, cu diametrul de vreo 20 de metri, precum și intrarea imensă, asemenea unei deschideri de peșteră, într-o galerie săpată orizontal, acum inaccesibilă din cauza valului uiaș de noroi ce a colmatat-o în mare parte. Părăsim zona, urcăm spre stânga pentru a reîntâlni drumul abandonat mai devreme, care intră curând într-o pădure de salcâm, și mergem pe el până la o instalație de ventilare a galeriilor salinei. De aici continuăm pe un drum de exploatare pe care urcăm până pe culmea Dealului Chiciria, la nord și nu departe de vârful lui, lăsând totodată în urmă pădurea de salcâm, rară ca într-un parc și cu solul acoperit de iarbă deasă și curată asemenea gazonului.

[Putem ajunge aici, făcând un ocol mai larg, prin realizarea, în sens invers, a traseului **10** varianta

g

. Intrarea pentru această opțiune se face, după ce, din halta Saline, trecem peste liniile de cale ferată și urcăm pe strada ce se formează vizavi de haltă, numită Strada Saline. Urcăm foarte puțin pe ea, luând-o pe prima ulicioară spre stânga, ce apare după vreo 20 de metri. După 5 minute, ulicioara se termină într-o zonă frământată de alunecări, marcată de prezența a două lăculețe acoperite de stuf. De lângă ele pleacă două poteci corespunzătoare celor două posibilități (de coborâre) aferente variantei

g

a traseului

10

. Spre stânga, suim pe muchia priporoasă din spatele lacurilor, poteca intrând curând în pădure. O străbatem de-a coasta un timp, ajungând sub o culme până la care poteca urcă o pantă priporoasă. De sus, schimbăm direcția cu 90 de grade spre dreapta urcând, întâi chiar pe muchia culmii, abruptă spre dreapta, apoi îndepărtându-ne de marginea abruptului, ieșind într-o frumoasă poieniță orizontală, în marginea căreia este borna VI 250, dar pe lângă care am trecut fără să o fi văzut. Tot aici ajungem plecând de lângă lăculețe pe poteca din dreapta. După câțiva pași, imediat ce intrăm în pădure, din potecă se desprinde un braț spre dreapta pe care îl neglijăm. Urcăm pe o pantă relativ abruptă care ne scoate în poienița cu borna VI 250, pe care, de această dată o remarcăm, trecând chiar pe lângă ea. În continuare urmărim culmea spre est. Urcăm întâi până într-o nouă poiană, largă, pe care o traversăm, menținând direcția est. Poteca coboară lent apoi, până într-o șa joasă, de unde, spre dreapta se ajunge în gara din Târgu Ocna (prinzând partea finală a variantei

f

a traseului

10

). Urcăm înainte pe culme, ceva mai abrupt, depășim Vârful Chiciria, arcuindu-ne apoi în coborâre spre nord. Din șaua de la baza Vârfului Chiciria pleacă spre dreapta varianta

f

a traseului

10

. Noi continuăm înspre nord până la colțul frumoasei păduri de salcâm aflată în stânga noastră, tot acolo unde se ajunge conform descrierii anterioare parantezei.]

Pe culmea Dealului Chiciria mergem pe drumul oilor ce o întovărăşeşte, spre nord, circa 15 minute, până la o proeminenţă ceva mai semeţă, împădurită cu pini. Este Dealul Frumos. Intrăm în pădurice, urcând spre vârful dealului ce se întrezăreşte nu departe. Ajunşi pe vârf, ne orientăm puţin spre stânga lui şi virăm apoi de-a dreptul spre stânga, prinzând o potecă marcată cu benzi roşii, silvice, care ne duce, din pădure, într-o şa golaşă, prelungită spre panta din dreapta, între obârşiile a două pâraie. Trecem pe lângă borna silvică VI 265. Ajungem în punctul cel mai de jos al şei, coborând pe lângă pădurea din care tocmai am ieşit. Poteca, evidenţiată bine, datorită turmelor de oi ce o băătoresc, urcă spre nord, către o culme împădurită al cărei vârf îl ocolim pe versantul său stâng, pe o potecă-alee. După zece minute părăsim pădurea, iarăşi într-o şa largă şi joasă – traversată de o linie de înaltă tensiune –, cumpănă de ape între valea Găleanului spre est şi cea a Vâlcelor spre vest. Evantaiul câtorva obârşii ale Vâlcelor se înmănunchează sub peretele stâncos al dealului Osoiu, formând pâraul Vâlcica. După scurtul popas făcut în şa, ne avântăm în urcuş, ținându-ne de marginea pădurii de pin din dreapta, în care şi intrăm curând, prin dreptul bornei VI 272 şi ajungem, urcând pieptiş, pe creasta dealului, numit al Cornicului. Continuăm pe o potecă elegantă, ca de parc, lată şi mochetată cu iarbă. După 30 de minute de la plecarea din şa ieşim din nou la gol într-o altă şa – „La Țărcătoare” –, cumpănă între două obârşii adânci. Spre stânga vedem drumul ce urcă Dealul Osoiu, iar spre dreapta un drum ce duce, pe sub Dealul Ursoiu, la marginea satului Brăteşti.

Ajungând la baza dealului Osoiu, nu mergem pe drumul care-l urcă pieptiş, ci optăm pentru ramura ce suie mai domol, pe lângă gardurile ce delimitează câteva loturi agricole. Când se împlinesc 20 de minute de la plecarea din ultima şa ne găsim în golul culmii. Putem vedea, spre nord-vest, tronând greoaie, la orizont, Măgura Berzunţului. Spre vest şi sud-vest, dincolo de valea Vâlcele, se înşiruie, paralel cu valea, culmile pe care, dacă acesta ne e planul, ne vom întoarce spre Târgu Ocna. Ies în evidenţă profilul tuguat al Dealului Ouşoru şi, în cele din urmă, spinarea masivă a Dealului Drăcoia. Până să trecem pe acolo, va trebui să ocolim, menţinându-ne pe coama Dealului Osoiu şi apoi pe cea a Dealului Praghilei, obârşiile văii Vâlcele, formate din mănunchiuri de torente seci. Ne apropiem de pădure, care străjuieşte un timp drumul pe dreapta sa. Suntem deja pe Dealul Praghilei. După circa 40 de minute de când am început urcuşul pe Dealul Osoiului pădurea se dă la o parte. Drumul de culme se desface curând în două ramuri. Ne hotărâm deci care este alternativa pentru a continua: fie spre Măgura Berzunţului pe oricare dintre cele două ramuri ce se reîntâlnesc după 10 minute – una ținând culmea, cealaltă mergând pe sub ea, fie,

s

chimbând brusc direcţia spre stânga şi înainte, pe interfluviul dintre pâraiele Vâlcele şi cel al lui

Nicoliţă, pentru a reveni în Tg. Ocna.

a) Dacă ne-am propus să luăm cu asalt Măgura, cel mai bine este să urmăm drumul de căruțe ce ocolește culmea Praghilei, pentru a se lăsa curând într-o șa de unde vom pătrunde în pădure odată cu marcajul silvic al hotarului dintre ocoale („H”-uri roșii). Urcăm și coborâm câteva denivelări, lasăm să se ducă spre stânga două brațe și ajungem pe un prag relativ poienit. De aici drumul bun de căruțe se orizontalizează, plecând de-a coasta pe versantul estic al Măgurii; noi însă schimbăm direcția cu 90 de grade, așa cum ne indică și marcajul silvic, și începem urcușul destul de dur al Măgurii pe o potecă relativ clară, dublată, în prima sa parte, de un drum de scos lemne. Ajungem sus, lângă popul de beton de pe punctul somital al Măgurii, în circa 15 minute. Pentru a încheia drumeția urmăm una dintre variantele traseului

9

b) Pentru a ne întoarce la Tg. Ocna, în halta Saline, sau pentru a ajunge la halta Cireșoaia vom ține cont de descrierea primei părți a variantei **b** a traseului **10**. Dacă neglijăm continuarea, bună în caz de urgență, pe varianta

d

, urmăm varianta

e

a traseului

10

până ajungem în mica șa “cu drum”, de unde pleacă, spre dreapta, coborând pe o culme secundară, varianta

h

a aceluiași traseu, putându-ne duce la Dofteana.

Rămânând pe interfluviul Vâlcele-Cucuietu, pe direcția înainte ne preia o potecă de oi ce ocolește îndată, pe stânga, un vârf destul de semeț. Pășim cu atenție căci panta mare și solul instabil fac destul de dificilă trecerea pe sub acest vârf, care, din fericire, durează doar un sfert de oră, și ajungem într-o șa. Urmează depășirea Ouşorului (665m). Din șaua în care ne aflăm se răsfiră, spre stânga și spre dreapta, poteci late de oi către valea Vâlcele și, respectiv Cucuietu. Noi urcăm însă până la marginea pădurii, ocolim pe dreapta o îngrămădire de stânci de gresie și ieșim deasupra lor, pe o culme poienită. Poteca de travers a Ouşorului intră în pădure pe versantul stâng al dealului. Va fi iarăși o zonă abruptă și cu sol instabil. Din cauza acestor două zone dificile traseul este nerecomandabil în caz de vreme ploioasă! După 15 minute suntem dincolo de vârf într-o nouă șa. Suim o pantă domoală preț de 10 minute, până pe un vârf de unde ni se deschide o cuprinzătoare priveliște în toate direcțiile. Se înalță, dincolo de pârâul Cucuietu, Dealul Ursoaia. Coborâm, substanțial ca diferență de nivel, dar ușor, la început printre fagi pitici, „îmbrăcați” curios cu fuste de frunziș (fiind păscuți de oi și de capre),

apoi pe lângă loturi agricole, până într-o şa largă traversată de un drum de căruţe ce leagă satul Cucuieşti de Vâlcele. (La 20 de metri, coborând pe acest drum, spre Cucuieşti, se află un izvor prins într-un budăi (trunchi scobit). Ținând direcția înainte, printre câteva vii îngrădite, suim, susținut, până la marginea pădurii ce acoperă dealul numit Momâia. Drumul ne duce prin pădure pe o pantă accentuată, lasă în stânga culmea Momâiei și ne suie, timp de 20 de minute, până pe creștetul Dealului Codrului. Suntem pe un platou întins, acoperit cu iarba, la o răscruce de drumuri. Unul duce spre Dealul Drăcoia, a cărui spinare ca de mistreț (hogback, numit de geografi) se ridică spre sud; un altul se îndreaptă spre est.

c) De avem ca țintă halta Saline, de pe platoul Codrului ne orientăm spre est către pădurea de stejar ce îmbracă dealul numit Nistoreasa. Nu zăbovim mai mult de 5 minute printre stejarii Nistoresei, revenim printre fânețe, și, îndreptându-ne către un șir de pruni sălbaticiți de neîngrijire, reintrăm în pădure. O derivație a drumului pleacă spre dreapta, dar noi mergem înainte. La ieșirea din pădure, petrecută după doar 5 minute, ajungem la o intersecție de drumuri, la baza Dealului Ceairului. Spre stânga, trecând pe lângă o casă sezonieră, se coboară în Vâlcele.

c.1) La dreapta, dar spre înapoi, pe o curbă de nivel a Dealului Nistoreasa, ținându-ne pe deasupra a două obârșii seci între care se intercalează un pinten abrupt, și stâncos, dăm în varianta **b** a traseului **11** care ne duce în cătunul Păcuri și de aici, în halta Cireșoia.

c.2) Un al treilea drum pleacă tot spre dreapta, dar pe o curbă de nivel a Dealului Ceairului. După ce traversează fânețe și pâlcuri de pădure, se strecoară pe lângă o casă părăsită și ne scoate într-o mică şa. De aici, un braț se lasă pe o pantă râpoasă către satul Vâlcele, iar altul, coboară spre sud-vest, către Valea Trotușului. Noi mergem înainte luând-o pe un drum de coastă înierbat ce urcă pieziș Dealul Muncelul. Sus, pe culmea dealului, trecem pe lângă un lăculeț de dolină, adesea sec. Poteca lată este însoțită în continuare, spre est, de tranșeele săpate în primul război mondial până ce părăsește culmea, apoi coboară brusc spre dreapta, către pădure. Ignorând brațele ce pleacă spre stânga, vom fi curând pe ulițele orașului Târgu Ocna, la 10 minute de halta Saline și de autogară.

d) De pe platoul aflat pe Dealul Codrului ajungem în satul Păcuri și apoi, eventual, la halta Cireșoia, urmând și varianta **b** a traseului **11**.

Din Târgu Ocna pe Dealul Ouşoru

Scris de Daniel Popa

---

e) De pe acelaşi platou (de pe Dealul Codrului) ne îndreptăm către Dealul Drăcoia, urmând descrierea variantei **a** a traseului **11**.

Sursa: [Munte si Flori](#)